

boltíve omlott be, életműve jussán ott van ő Orbán Balázs, Tamási Áron, Dsida Jenő (lelkületében rá hasonlított a leginkább!), Kemény János, Sütő András társaságában, és én folytatom vele a végtelen párbeszédet, tovább surrog a magnó, hol én kérdezek tőle, hol ő faggat úgy, hogy belelendül, rövid előadást rögtönöz, szenvedély ragadja magával, aztán lehiggad, bölcsen, okosan érvel, s mondja, mondja a nemzetért, hazáért, szülőfö-

dért, egyedülállóan szép magyar nyelvünkért a mindenkori felelős értelmiség igéit és zsoltárait.

Most már csak ez a hangtalan, néma magánbeszélgetés adatik meg számomra, de ez a végtelen interjú nem szûnik meg, megszakíthatatlanul folyik tovább, s halom a biztatását: „*Ne félj, Jánosom, nem hagyunk magadra második emigrációd új színhelyén, ebben a nagyvárosi sivatagban sem.*”

FECSKE CSABA

Akik elmentek

*megsárgult fotóknál nem többek Ők
félresikerült mosollyal kiválva
a háttérből mely önmagát kínálta
a felvételhez kattintás előtt*

*de hát mit is látok én hűlt helyük
homályos faltjait létük hamuját
mintha alagút mely hegy alatt fut át
itt érne véget világít szemük*

*arcukra dobva egy kis fénynyalábot
ki tudja túlsó vége hol van
ama alagútnak hova jut át ott*

*a száműzött innen távozóban
mint láthatatlan lék elnyelte mindet
miként majd minket is egy vad tekintet*

Séta

*gyakorlod magad könnyű séta
a parkban árnyékot vetni
nem esik nehezedre
nyakszirted dőzsöl a délelőtt
aranyában csillogó szemekkel
ebek üzenik micsoda érték
a boldogság bölcs vagy és tudod
minden állítás kételkednivaló a sétány
nem minden kavicsa fénylik
zöld a fű susog a lomb ám nem
fenéig tejfel a nyár a füttyére
tekeredett rigó szívéen végigfut a hideg
jégszilánkként csillan meg szeme
hitvány kis percekből rakódik össze
valami közhelyszerű ismeretlen
mégis unalomig megszokott*